

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A.G.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov, Na Kopci 5
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova
6, Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018 č. j. OAM-307/ZA-ZA11-LE27-R2-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou následně doplnil a namítal, že žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek hrozby vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Posouzení eventuální existence vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu bylo žalovaným provedeno zcela nesprávně. Žalovaný uvedl, že mohl vyřešit svoji pobytovou situaci vnitřním přesídlením v rámci Ukrajiny, což v zásadě znemožňuje udělení jakékoliv formy azylu. Předmětná úvaha žalovaného týkající se možnosti využití vnitřního přesídlení však v žádném případě nemůže obstát, neboť žalovaný nesprávně vyhodnotil podmínky aplikace vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Žalobce poznamenal, že kritérii možnosti aplikace tzv. vnitřní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení č. j. 4 Azs 35/2012-68, z něhož žalobce současně citoval a namítal, že žalovaný zcela neadekvátně vyhodnotil jeho individuální situaci a nepřihlédl k tomu, že jakékoliv úvahy o vnitřním přesídlení musí nutně vypořádat naprostou absenci zázemí na Ukrajině vyplývající již z toho, že vycestoval z Ukrajiny již v dětském věku, celý svůj život strávil mimo území Ukrajiny a dokonce ani neovládá ukrajinský jazyk. Jeho ekonomická situace a absence jakéhokoli ekonomického a sociálního kapitálu nutně vedou k závěru, že využití jakékoliv vnitřní ochrany je možností ryze iluzorní, kterou po něm nebylo možné požadovat. Samotný odkaz žalovaného na obecné zprávy o situaci ukrajinských vysídlenců pak v žádném případě nemůže představovat přezkoumatelné vypořádání se s možností vnitřního přesídlení. Žalobce odkázal mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 197/2016-94, z něhož rovněž citoval a zdůraznil, že Nejvyšší správní soud odmítl jakýkoliv paušalizující odkaz na ukrajinské předpisy upravující „pomoc“ vnitřně přesídleným osobám jako nezbytnou podmínku přezkoumatelného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, zakládajícího se na možnosti využití vnitřního přesídlení a uvedl potřebu konkrétního individualizovaného vyhodnocení situace jednotlivého žadatele. Napadené rozhodnutí se jednotlivými prvky možnosti eventuálního vnitřního přesídlení zabývalo zcela nedostatečně a je tak nepřezkoumatelné.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky poté, co mu pro jeho trestnou činnost páchanou zde bylo zrušeno povolení k pobytu a posléze mu bylo uloženo i vyhoštění, a dále to, že na Ukrajině nemá žádné zázemí, kdežto na území České republiky je již dlouho a má zde matku a snoubenku, občanku České republiky, neumí již ukrajinsky a cítí se jako Čech. Jako další důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z konfliktu na východě Ukrajiny a s tím související možné povolání do armády. Žalovaný má za to, že shromáždil dostupné

adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce, přičemž v zájmu objektivního posouzení jeho situace vycházel z dostatečně širokého informačního základu. Žalovaný zdůraznil, že na základě citovaných informačních zdrojů je nucen konstatovat, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z těchto informací totiž zcela jasně plyne, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce sice pochází z města Mariupol v Doněcké oblasti, které se nachází blízko kontaktní linie, může se však jako občan Ukrajiny, přesídlit do kterékoliv jiné části země a žít mimo konfliktní oblasti, což již učinily statisíce obyvatel Ukrajiny. Možnost přesídlení ukrajinských občanů do bezpečnějších částí země, stejně jako pomoc poskytovanou ukrajinskými orgány přesídleným osobám, potvrzují informace založené ve spise. Ukrajinská vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci vnitřně vysídleným osobám či navracejícím se uprchlíkům a žalovaný se zároveň na základě jemu známých skutečností a informačních zdrojů domnívá, že i přes výše uvedené problémy dbá oficiální vláda Ukrajiny na jí kontrolovaném území na ochranu a dodržování lidských práv a svobod vnitřně vysídlených osob. Neexistuje žádná objektivní překážka, která by žalobci bránila ve využití tzv. institutu vnitřního přesídlení. Žalovaný poznamenal, že v souladu s ustálenou judikaturou by bylo nepřiměřené, mimo jiné z pohledu lidských práv, po žalobci požadovat, aby se přemístil a žil v bídě (krajní nouzi) nebo žil pod životním minimem. Na druhé straně pouhé snížení životního standardu nebo zhoršení ekonomického postavení, nemusí být dostatečné pro to, aby alternativa vnitřního přesídlení již nepřicházela v úvahu. Místní podmínky v cílové zemi musí být takové, aby žadatel mohl vést relativně normální běžný život s ohledem na celkové poměry v zemi původu. Z dostupných informací vyplývá, že žalobce má možnost relativně normálního života, se sníženým standardem. Žalobce se tedy v žádném případě nemusí na Ukrajině vracet do města Mariupol, kde také dle svých slov již nemá žádný majetek, ani žádné rodinné příslušníky, nýbrž se může usídlit v kterékoli jiné, bezpečnější části Ukrajiny. Žalovaný nesplňuje důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu, či formou doplňkové ochrany. Žalovaný rovněž dodal, že 23. 3. 2019 nabyla účinnosti vyhláška č. 68/2019 Sb., kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu. Touto vyhláškou byl doplněn seznam bezpečných zemí původu celkem o 12 zemí, z nichž jednou z nich je i Ukrajina, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti. U zemí, které mají status bezpečné země původu, se pak mimo jiné předpokládá, že v této zemi jsou obecně respektována lidská práva, že taková země má též dostatečné právní postupy k ochraně svých státních příslušníků, což se vztahuje i na možnost vnitřního přesídlení žalobce, neboť je tak prokázáno, že ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

3. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení nevyjádřil.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 6. 4. 2018. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru k této žádosti žalobce uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, bez náboženského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani organizace. Ve vlasti žil naposledy ve městě Mariupol v Doněcké oblasti. Do České republiky přicestoval s matkou, která se v České republice vdala. Na území České republiky je od roku 1993. V letech 1996 do roku 2001 pobýval v Itálii a následně opětovně žil v České republice. V minulosti měl na území České republiky trvalý pobyt. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že od 14 let žije v České republice, prožil zde celý život, má zde zázemí, rodiče a snoubenku. Na Ukrajině nic nemá. Naposledy tam byl, když mu bylo 19 let. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na zjištění žalovaného z pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.
5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Výroční zprávu organizace Amnesty International 2018 – Ukrajina ze dne 22. 2. 2018, Výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2018 – Ukrajina ze dne 18. 1. 2018, Zpráva organizace Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z ledna 2018, Zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2018, Zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států Amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018, Informace Odboru azylové a migrační politiky – Ukrajina – Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 a dále Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby ze dne 10. 10. 2017, Informace norského Centra informací o zemích původu – Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby ze dne 19. 12. 2017, Informace MZV ČR č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015. Správní spis obsahuje rovněž opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 10. 4. 2018, z nichž plyne, že žalobce byl na území České republiky celkem 21 krát soudně trestán.
6. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalobce se nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí dne 15. 11. 2018, přestože mu bylo předvolání řádně doručeno.
7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky, poté, co mu pro jeho trestnou činnost páchanou zde bylo zrušeno povolení k pobytu a posléze mu bylo uloženo i vyhoštění, dále to, že na Ukrajině nemá žádné zázemí, kdežto na území České republiky pobývá již dlouho a žije zde i matka a snoubenka – občanka České republiky. Neumí již ukrajinsky a cítí se jako Čech. Jako další důvod

žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z konfliktu na východě Ukrajiny a s tím související možné povolání do armády.

8. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
9. V žalobě žalobce napadl hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, konkrétně namítal, že žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek hrozby vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu bude doplňková ochrana udělena cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí, v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
10. Krajský soud předesílá, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný vycházel jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalovaný shromáždil podrobné zprávy o zemi původu, které se zabývají situací na Ukrajině v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na východě země. Shromážděné zprávy o zemi původu vypovídají o tom, že Ukrajina se nenachází ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu, ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (viz usnesení NSS č. j. 7 Azs 265/2014-17). V rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-68 Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobením vážné újmy; že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on, konec citace. Krajský soud nepovažuje za důvodné námitky ohledně neúplného a nepřezkoumatelného vyhodnocení efektivity využití vnitřního přesídlení žalobce. K tomu soud uvádí, že přestěhování v rámci země původu představuje „možnost vnitřní ochrany“, kterou je žalobce povinen využít před vyhledáním ochrany v jiném státě. Tento přístup odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 40/2009-74). Dle názoru soudu žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by odůvodňovaly jeho tvrzení, že se žalovaný dopustil pochybení při posouzení možnosti využít vnitřní ochranu v jiné

části Ukrajiny, kde válečné střety neprobíhají. Těmito okolnostmi není absence rodinného zázemí, ani obtížná ekonomická a sociální situace. Osobní poměry žalobce nebrání přesídlení do jiné části Ukrajiny. Žalobce je v produktivním věku a nemá žádné vážné zdravotní problémy. Sam neuvedl žádný právně významný důvod, který by v jeho případě mohl představovat reálnou překážku vnitřního přesídlení. Důvody zakládající překážku možnosti vnitřního přesídlení musí dosahovat určité intenzity (§ 2 odst. 7 zákona o azylu). Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného přezkoumatelným způsobem vyjádřenými v napadeném rozhodnutí na str. 10 – 11, že žalobce, který pochází z města Mariupol v Doněcké oblasti, které se nachází blízko kontaktní linie mezi územím kontrolovaným separatisty z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou se může, jak potvrzují zprávy OAMP – Ukrajina – Situace v zemi a Ukrajina – vnitřně vysídlené osoby a Informace norského Centra informací o zemích původu – Ukrajina – vnitřně vysídlené osoby, které jsou součástí podkladů rozhodnutí, přesídlit do kterékoliv jiné části země ležící mimo konfliktní oblast. Žalovaný přílehlavě poznamenal, že dle ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu vážnou újmu není, pokud se obava cizince z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu nemá odůvodněný strach z pronásledování, ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Soud souhlasí s žalovaným, že za situace, kdy z výše uvedených podkladů plyne, že ukrajinští občané mají možnost přesídlení do bezpečnějších částí země a získat pomoc poskytovanou ukrajinskými orgány přesídleným osobám, nemusí se žalobce na Ukrajině vracet do města Mariupol, ale může se usídlit v kterékoli jiné, bezpečnější části Ukrajiny. Co se týče posouzení možnosti vnitřního přesídlení, považuje soud odůvodnění žalovaného za dostačující.

11. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci a žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit ani doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
12. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 29. 5. 2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje